

Τι κάνουμε τώρα; (8) - Η πραγματική επιλογή

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Όπως είδαμε στα προηγούμενα άρθρα της σειράς αυτής, καμιά χώρα, που είναι πλήρως ενσωματωμένη στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) ως υποτελής χώρα, δεν μπορεί να έχει οικονομική και εθνική κυριαρχία εάν δεν αποκτήσει την οικονομική αυτοδυναμία της στο πλαίσιο ενός νέου πραγματικού διεθνισμού που θα στηρίζεται στις αρχές της αυτονομίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας βοήθειας των λαών.

Φυσικά, η οικονομική αυτοδυναμία είναι μόνο η αναγκαία συνθήκη για την αυτονομία των λαϊκών στρωμάτων από τις ξένες ελίτ οι οποίες, σε αγαστή σύμπνοια με τις ντόπιες, τα καταδυναστεύουν στη ΝΔΤ. Δηλαδή, στη Τάξη που στηρίζεται, στο μεν οικονομικό επίπεδο, στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η οποία αποτελεί νέο συστημικό φαινόμενο που χαρακτηρίζει την σύγχρονη καπιταλιστική οικονομία της αγοράς (το οποίο δεν έχει σχέση με τις αποπροσανατολιστικές ανοησίες της «Αριστεράς» για «δόγμα» νεοφιλελευθερισμού, ή τις συνωμοσίες κάποιων «κακών ελίτ» να προκαλέσουν «σοκ» κ.λπ.), στο δε πολιτικό επίπεδο, σε κάποια μορφή αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» που την διαχειρίζεται κατά κανόνα μια κοινοβουλευτική χούντα.

Η επαρκής συνθήκη για την αυτονομία των λαϊκών στρωμάτων από κάθε είδους ελίτ μπορεί να προέλθει μόνο από την ριζική αλλαγή των σχέσεων ιδιοκτησίας επάνω στους παραγωγικούς πόρους, καθώς και την αλλαγή του τρόπου κατανομής τους σε διάφορες χρήσεις. Πράγμα που περνά από την κατάργηση του καταστροφικού για τα λαϊκά στρώματα συστήματος της οικονομίας της αγοράς, το οποίο ποτέ πριν δεν είχε δείξει τόσο ανάγλυφα τη βαρβαρότητά του όσο σήμερα, με το πλήρες άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών που επιβάλλει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Το είδος της συστημικής αλλαγής που θα καθορίσει τη φύση αυτών των ριζικών αλλαγών (π.χ. Περιεκτική Δημοκρατία, κρατικιστικός ή, εναλλακτικά, ελευθεριακός Σοσιαλισμός κ.λπ.) δεν μπορεί παρά να καθοριστεί δημοκρατικά από τον ίδιο τον Λαό, αφού όμως έχει ανακτήσει πρώτα την οικονομική και εθνική του κυριαρχία. Αυτό σημαίνει ότι, αντίθετα με τις συνήθεις αποπροσανατολιστικές θέσεις της «Αριστεράς», ο πραγματικός διεθνισμός που ανέφερα παραπάνω μπορεί να ξεκινήσει μόνο «από κάτω», από τον κάθε λαό χωριστά, και όχι «από πάνω» με την δήθεν μετατροπή της Ε.Ε. των ελίτ και του κεφαλαίου σε «σοσιαλιστική» Ε.Ε., ή τις «Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης» και άλλα παραμύθια.

Με άλλα λόγια, σήμερα είναι εντελώς αποπροσανατολιστική η πάλη για την ταυτόχρονη ικανοποίηση των παραπάνω αναγκών και επαρκών συνθηκών, όπως ζητούν καλοπροαίρετα γνήσιοι κομμουνιστές, ελευθεριακοί κ.λπ. αλλά και –κάθε άλλο παρά καλοπροαίρετα– πολλοί «υπερεπαναστάτες» στους ίδιους χώρους που ουσιαστικά δεν θέλουν την πραγματική αλλαγή, αφού είναι καλά βολεμένοι στο υπάρχον σύστημα και συνήθως ανήκουν και στα προνομιούχα κοινωνικά στρώματα! Και αυτό, γιατί τόσο οι υποκειμενικές όσο και οι αντικειμενικές συνθήκες δεν επιτρέπουν την ταυτόχρονη ικανοποίηση των παραπάνω συνθηκών.

Όσον αφορά στις υποκειμενικές συνθήκες, μολονότι σήμερα η εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων, σε ένα κόσμο απέραντης αφθονίας για τους λίγους, είναι πρωτόγνωρη, η κατάρρευση του «υπαρκτού» έδωσε τέτοιο πλήγμα στον πόθο και την πίστη των λαών για την

δυνατότητα συστημικής αλλαγής, ώστε σήμερα να θεωρούν σαν «απαράβατο δεδομένο» το υπάρχον σύστημα και να βλέπουν περίπου σαν UFO τους υποστηρικτές της συστημικής αλλαγής. Γι' αυτό και η πραγματική αντισυστημική Αριστερά (δεν μιλώ βέβαια για την «Αριστερά -μαϊμού» που προσποιείται ότι μπορεί να κάνει ριζικές αλλαγές μέσα στο υπάρχον σύστημα!) αποτελεί ασήμαντη μειοψηφία στα συνθλιβόμενα λαϊκά στρώματα που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού. Θα χρειαστεί, επομένως, πολύς αγώνας για να ξανακτιστεί ένα ισχυρό αντισυστημικό κίνημα, με βάση ένα ρεαλιστικό αντισυστημικό πρόταγμα που θα έχει διδαχθεί από τις τραγικές αποτυχίες του παρελθόντος, ώστε να ξαναδημιουργηθούν οι υποκειμενικές συνθήκες για συστημική αλλαγή.

Όσον αφορά στις αντικειμενικές συνθήκες, το θεσμικό πλαίσιο που έχει δημιουργήσει η ΝΔΤ είναι τέτοιο που, χωρίς την απόκτηση της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας από ένα λαό, είναι αδύνατη η δημιουργία εναλλακτικών θεσμών «από κάτω» που θα είχαν οποιαδήποτε πιθανότητα να οδηγήσουν σε συστημική αλλαγή. Γι' αυτό και είναι εντελώς αποπροσανατολιστικές, συνειδητά ή μη, οι απόψεις περί δημιουργίας νησίδων εργατικής αυτοδιαχείρισης, ή γενικότερα εναλλακτικών στο υπάρχον σύστημα θεσμών, ως φυτωρίων συστημικής αλλαγής. Συχνά, άλλωστε, το ίδιο το σύστημα ενθαρρύνει παρόμοιες δραστηριότητες, είτε για να καλύψει κοινωνικές ανάγκες και λειτουργίες που, στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, δεν καλύπτει πια το Κράτος, είτε για να επιτρέψει κάποια εκτόνωση στα πιο ζωηρά τμήματα των λαϊκών στρωμάτων. Προφανώς, παρόμοιες νησίδες σε ένα απόλυτα παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον όχι μόνο δεν είναι φυτώρια συστημικής αλλαγής αλλά ούτε καν οάσεις μέσα στην έρημο. Είναι απλά αντικατοπτρισμοί!

Με βάση την προβληματική αυτή, το κρίσιμο δίλημμα που αντιμετωπίζει κάθε λαός σήμερα είναι είτε να προσαρμοστεί στην οικονομική, πολιτική και πολιτιστική ισοπέδωσή του κάτω από τον οδοστρωτήρα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης που ελέγχει η Υπερεθνική Ελίτ (Υ/Ε), είτε να αγωνιστεί πραγματικά εναντίον της. Και αναφέρομαι σε πραγματικό αγώνα διότι, βέβαια, αποτελούν απλή σπατάλη ενέργειας οι ανοργάνωτες και χωρίς συγκεκριμένους στόχους εξεγέρσεις (κάποτε μάλιστα υποκινούμενες από την ίδια την Υ/Ε). Παρόμοιες εξεγέρσεις αναγκαστικά καταλήγουν είτε σε κάποιες μικρό-μεταρρυθμίσεις (π.χ. Βραζιλία) που, όπως κάθε μεταρρύθμιση (συμπεριλαμβανομένων των σημαντικών μεταρρυθμίσεων του μεταπολεμικού κοινωνικού κράτους) είναι εύκολα αναστρέψιμες από τις ελίτ στις κατάλληλες γι' αυτές συνθήκες, είτε στη συντριβή τους κάτω από την ωμή βία των ελίτ. Στην τελευταία περίπτωση, οι ελίτ δεν έχουν παρά να χρησιμοποιήσουν την τρομερή τεχνολογία της βίας που διαθέτουν στα χέρια τους, και τα εξαθλιωμένα τμήματα των λαών που απασχολούν για να κτυπούν τα λαϊκά στρώματα, είτε στο εξωτερικό (μισθοφορικοί στρατοί των χωρών της Υ/Ε, «μισθοφόροι αντάρτες» της ίδιας στη Λιβύη, Συρία κ.λπ.) είτε στο εσωτερικό (ειδικά τμήματα καταπίεσης διαδηλώσεων και συντριβής εξεγέρσεων σε κάθε χώρα). Και αυτό, μέχρι να ωθήσουν τα λαϊκά στρώματα, με την βοήθεια κυρίως των ελεγχόμενων από τις ελίτ τηλεοπτικών μίντια (και αυξανόμενα τελευταία και ελεγχόμενων κοινωνικών μίντια) στην απάθεια και τον αγώνα επιβίωσης που σηματοδοτούν τον πλήρη εξανδραποδισμό τους.

Πραγματικός αγώνας κατά της ΝΔΤ, με τις σημερινές υποκειμενικές και αντικειμενικές συνθήκες, είναι δυνατός κατά τη γνώμη μου μόνο μέσα από παλλαϊκά Μέτωπα σε κάθε χώρα με συγκεκριμένους στόχους για την επίτευξη της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας, σαν προϋπόθεση για κάθε παραπέρα αντισυστημικό αγώνα. Έτσι, θα δημιουργηθούν οι αντικειμενικές συνθήκες που, με τη σειρά τους, θα αποτελέσουν το πραγματικό φυτώριο για την δημιουργία και των υποκειμενικών συνθηκών για ριζικές συστημικές αλλαγές, στον δρόμο για την πραγματική οικονομική, πολιτική και κοινωνική αυτονομία των λαών, σε συνθήκες ισοκατανομής της πολιτικής και οικονομικής δύναμης μεταξύ όλων των πολιτών.